

Εκοιμήθη ένας άγιος! (π. Γεώργιος Στέφας †) (Ηρακλής Αθ. Φίλιος, Βαλκανιολόγος-θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Φύλαγα τον παραπάνω τίτλο. Και τον φύλαγα για την ημέρα εκείνη κατά την οποία ένας άγιος θα άφηνε τον επίγειο κτιστό κόσμο και θα βάδιζε στη Βασιλεία του Θεού. Εκεί όπου από την 1^η Αυγούστου λειτουργεί με τους αγίους στην αγία Τράπεζα της Βασιλείας του Θεού. Και βάζω θαυμαστικό στον τίτλο γιατί όσο κι αν μας λυπεί η εκδημία του, όλα για εκείνον εξακολουθούν να είναι ανάσταση!

Δυσκολεύομαι να ξεκινήσω το λόγο μου. Ο λόγος από τη φύση του δεν ανταποκρίνεται στο μέγεθος ενός πνευματικού ανδρός, εκείνο του π. Γεωργίου Στέφα. Αλλά και πάλι, σκέφτομαι πως δεν χρειάζεται ιδιαίτερη σκέψη για να εκφράσεις μερικές σκέψεις για έναν άνθρωπο, που είχα την ευλογία να τον γνωρίσω από κοντά και να τον έχω ως πνευματικό από μικρό παιδί μέχρι πριν λίγα χρόνια. Τον θυμάμαι από τα Τρίκαλα, όπου διακόνησε ως Πρωτοσύγκελλος για χρόνια. Από εκεί, ξεκίνησε η γνωριμία μας. Μία γνωριμία, την συνάντηση της οποίας οφείλω στον παππού μου π. Κωνσταντίνο Νούλα.

Φυσικά είναι αδύνατο να χωρέσει ένας άγιος σε λίγες γραμμές, ακόμη και σε

ολόκληρο βιβλίο. Χωράει όμως στην προσωπική ζωή και στις στιγμές που γίνονται βίωμα. Βλέπετε, ο π. Γεώργιος Στέφας σου δημιουργεί αυτή την αίσθηση του αχώρητου μυστηρίου, του ανεκπλήρωτου, που ποτέ δεν τελειώνει και ποτέ δεν σε ικανοποιεί• σαρκώνεται όμως ως αγάπη. Απλός σε όλα. Αρχοντικός σε όλα. Διάκονος του Θεού σε όλα. Διάκονος της αγάπης σε όλα και σε όλους. Απλός στον καθημερινό του βίο, χωρίς απαιτήσεις. Απλός ακόμη και στις ιερατικές στολές που είχε. Δεν επιδίωξε τιμές, ούτε δόξες, δεν ήξερα από τέτοια, κι ας είχε ως δώρα Θεού πολλά ευγενή χαρίσματα. Έτρεχε στην ιεραποστολή στην Αφρική και στην Ασία, όλα τα χρόνια εργαζόταν σε κατασκηνώσεις, έχοντας το χάρισμα της έφεσης στη βυζαντινή και ευρωπαϊκή μουσική, έγραφε τραγούδια για τις κατασκηνώσεις, εξέδωσε βιβλία θεολογικού περιεχομένου και βιβλία με σημαντική αναφορά και συμβολή στη λειτουργική και στο τυπικό, έγραφε συνέχεια στον υπολογιστή άρθρα για να τονώσει την πνευματικότητα των πιστών της Μητροπόλεως του αλλά και για να τους παρηγορήσει, είχε αναπτύξει ένα σιωπηλό και ασκητικό φιλανθρωπικό έργο.

Μέχρι το τέλος απλός. Και στην Ιερά Μητρόπολη Τρίκκης και Σταγών, αλλά και στην Ιερά Μητρόπολη Σταγών και Μετεώρων, υπήρξε άνθρωπος του Θεού. Σε όλη του τη ζωή. Ακόμη κι αν φαινόταν επίμονος, ήταν δίκαιος. Δεν αδίκησε. Δεν μίσησε. Δεν κακολόγησε. Δεν σου έδωσε ποτέ το δικαίωμα να σκανδαλιστείς. Δεν έλεγε ποτέ αρνητική κουβέντα για κανέναν και ποτέ. Απορούσες πολλές φορές με την άγια σιωπή του και την ακατανόητη υπομονή του. Πικράθηκε και στεναχωρήθηκε. Ποτέ του όμως δεν εκδικήθηκε, δεν έκανε κακό. Σιωπούσε και αγαπούσε. Γνώριζε το ύψος του υπουργήματος της ιεροσύνης. Λειτουργούσε με ευλάβεια και φόβο Θεού. Έψαλλε με κατάνυξη. Βρισκόταν πάντοτε και δίπλα σε κάθε απεγνωσμένη ανθρώπινη κραυγή.

Πόσες άραγε ψυχές έχουν αναπαυτεί στο πετραχήλι του; Πόσοι άνθρωποι οφείλουν άγιες αφορμές για θεάρεστα ξεκινήματα στη ζωή τους, στην αγάπη του; Πάντοτε σε άκουγε. Σε άκουγε με προσοχή, σε άφηνε να εξομολογήσεις όλη σου την υπαρξιακή αγωνία. Και πριν του εξομολογηθείς, έβλεπε με χάρισμα από τον Θεό από πού και πως θα έρθει η ίαση. Δεν είχε έτοιμες πνευματικές συνταγές. Είχε όμως όλος, ως ύπαρξη, σώμα και βούληση, μέσα του Χριστό. Από εκεί ξεκινούσε και εκεί κατέληγε. Παρηγορούσε, ανησυχούσε, και όταν ακόμη τον ξεχνούσες, πάντοτε με αγάπη και διάκριση ερχόταν εκείνος να σε συναντήσει. Δεν σου σύστηνε τον εαυτό του. Σου σύστηνε όμως τον Χριστό.

Ο π. Γεώργιος ποτέ δεν χτυπούσε τον άλλον στην πλάτη και δεν αρκούταν σε ευχές. Ποτέ. Έβλεπε τον άλλον να πέφτει; Έπεφτε μαζί σου. Δεν κουραζόταν. Ποτέ και καθόλου. Ακόμη και στις κατασκηνώσεις της Ιεράς Μητροπόλεως Σταγών και

Μετεώρων στην Τρυγόνα, έδινε το όλον της υπάρξεως του για τους νέους. Για τους νέους αγωνιζόταν μέσα από το πνευματικό του έργο. Για τους νέους μέχρι το τέλος. Και στο τηλέφωνο όταν μιλούσες μαζί του, ακόμη κι εκεί από το κρεβάτι του πόνου στην Αθήνα όπου βρισκόταν, αγωνιούσε, λαχταρούσε να μαθαίνει για τον καθένα, να ρωτάει, να εύχεται. Και να λέει, αυτό που ποτέ δεν θα ξεχάσω να ηχεί στα αυτιά μου: «Έχει ο Θεός»!

Έρχονται στο νου μου τα λόγια του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, ο οποίος στην κηδεία ενός άλλου αγίου, του Μακαριστού Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης κυρού Αντωνίου, με δάκρυα στα μάτια ψέλλισε λόγια που όλοι μας με πόνο και αγάπη για τον π. Γεώργιο ψελλίζουμε: «Ένας άγιος κοιμήθη»!